



*Mua đầu mùa thanh lạnh
Như vị nhánh bạc hà
Hai kẻ, khi ở cạnh
Có vị của “Chúng ta”...*

Đang sắp đồ chuẩn bị cho chuyến làm phim dài ngày, điện thoại của tôi chợt nhấp nháy sáng, hiển thị tên người gọi là Đại Dân Độn. Hết nhu cái tên tôi lưu trong danh bạ, Đại báo tin rằng nó bị một cơn đau gout cấp tính, đang ngã sắp mặt xuống sàn, không đứng dậy nổi, trong khi vợ con nó thì dất dít ở quê. Tôi đá va li, vớ chùm chìa khoá lao sang, xiêu vẹo kéo thẳng bạn thân nặng gần một tạ lên taxi vào bệnh viện.

- Vợ đi vắng năm hôm nhậu liền mười trận. Thế mà sao cái Vi nó không đuổi mày ra chuồng gà cơ chứ. À nhầm, béo như mày, phải tống ra chuồng lợn!

Đại đau đến nổi mặt nhúm lại thành một nắm, một nắm toàn mỡ. Giữa cơn đau nó thều thào:

- Mày im mồm đi được không! Ông đây đang đau thấy ông bà ông vải đây này.

- Đau cho nhớ. Lần sau, mày có thấy tổ tiên thì cũng đừng có gọi tao. Tao không thể có thẳng bạn chết vì ăn lẩm uống nhiều được!

Cuối cùng, thấy Đại đau đến mức lịm cả đi, tôi mới nhân từ ngậm miệng. Taxi đỗ lại ở sảnh bệnh viện, tôi phải nhờ cả anh lái xe mới đỡ được thăng bạn thừa cân vào khu cấp cứu.

Đến khuya, Đại được bác sĩ thả về với một lô căn dặn. Trước cửa nhà, tôi hăm hè bảo nó phải *eat clean* cấp tốc, một tháng nữa tôi về mà không bớt được tối thiểu năm cân thì đừng gọi tôi là bạn. Đại nhìn túi thuốc lủng lẳng toàn thuốc cảm, thuốc giảm đau, thuốc tiêu hóa và ít đồ y tế dự phòng mà giữa đường tôi tấp lại mua ở hiệu thuốc, dần quên đi vấn đề của nó, mặt ngẩn ra nhìn tôi lo ngại:

- Mà ốm à? Mua lắm thuốc thế?

- Mua dự phòng. Lỡ qua bên kia công tác, lặn ra đấy còn có gì mà nhét vào mồm chứ.

- Công tác ở đâu?

- Okinawa.

- Là ở đâu?

- Một tỉnh đâu đấy ở cực Nam Nhật Bản.

- Tụ dung mà đi tuốt cái chỗ xa xôi mù khơi đấy làm gì?

- Làm trợ lí sản xuất.

- Mà làm nội dung sao lại đi sản xuất?

Đại chơi với tôi lâu đến nỗi nó biết luôn từng đầu việc mà tôi phải phụ trách, những gạch đầu dòng trách nhiệm mà một biên tập như tôi phải đảm đương.

Nó thấy tôi hợp hành với biên kịch, trao đổi tranh cãi với đạo diễn, thuyết trình với ê-kíp, giảng giải với diễn viên, vò đầu bứt tai với họa sĩ, thi thoảng lên con thì còn cãi nhau với khán giả trên mạng xã hội, và thường xuống giọng i ôi xin xỏ trình bày với các sếp... Tất cả những đầu việc ấy đều liên quan đến cái laptop và từng trang kịch bản mà tôi vẫn ngày đêm kì cạch trong căn phòng làm việc hoặc bất cứ quán cà phê nào. Chứ đúng thật, tôi chưa bao giờ đi làm sản xuất hiện trường.

Ở vị trí của tôi, tôi có thể đi tiền trạm, khảo sát bối cảnh cho dự án. Thi thoảng lắm, khi hứng lên, tôi có thể xuống trường quay, ngó qua sơ bộ tình hình, quan sát khả năng nhập vai của diễn viên cũng như lắng nghe những cảm nhận của họ về vai diễn. Nhưng, bảo tôi đứng ở một vị trí cụ thể trực tiếp ở hiện trường, theo đoàn từ đầu đến cuối, thì đúng là chưa bao giờ.

Lần này, chúc danh trên hồ sơ dự án của tôi là “Thu kí hiện trường”.

Tôi lò đi kiểu căn vặn như công an xã của Đại, trả lời bình thản:

- Dự án hợp tác, quay ở Nhật gần một tháng nên tinh giản nhân sự, một người kiêm nhiệm nhiều việc. Tao vừa giám sát nội dung, vừa làm chân sai vặt, vừa ghi chép các thứ...

Đại nhìn tôi với vẻ hiểu biết mà tôi rất ghét:

- Là màỵ xin đi chú gì?

Dù bị nói trúng tim đen, tôi vẫn trừng mắt nhìn nó:

- Tất cả những người làm nội dung đều cần đi hiện trường để hiểu về sản xuất. Đây là yêu cầu công việc.

- Yêu cầu hay cái quái gì chả được, màỵ thích thì màỵ cú chém. Quan trọng là màỵ tếch đi đâu đấy đổi gió cũng được. Ở đây đầu óc lẫn quẩn nhớ đến bãi mìn kia làm gì!